

Löntystin keittiön läpi kohti jääkaappia, ja jalkani eivät päästäneet ääntäkään uuden kotini hienolla parkettilattialla. Olin viimein saanut kaikki tavarat siirrettyä, ja muuttomiehet olivat lähteneet. Sain viimeinkin olla yksin. Silti päähäni virtasi ajatus; "Olenko minä yksin." Ajatus johtui enemmänkin pienestä luukusta keittiön lattialla, jonka alta paljastui pieni mitätön kellari. Olin huomannut sen vasta muuton ohella, ja olen ihmetellyt: "Miksi minulle ei kerrottu siitä?" Vedin kellarin luukun kahvaa kaikella voimallani, mutta se ei edes liikahtanut. Päätin, ettei se se olisi niin arvokas minulle, että se voisi viedä yöneni, joten lähdin turhautuneena astelemaan luukulta kohti kutsuvaa sänkyäni. Jalkani jäi puoliksi ilmaan kun kuulin pienen napsahduksen. Käännyin hiljaa kohti keittiötä, ja lähdin tyhmän rohkeasti sitä kohti, vain löytääkseni kellarin luukun kannen makaamassa kaukana pienestä luukusta itsestään. Päätin vapisevin jaloin olla oikea mies, ja käydä katsomassa kellarin sisältö. Laitoin kellarin sisälle yhden jalan, istuessani luukun reunalla. Vetäsin sen kuitenkin nopeasti pois. Minä en ollut katsonut niin monta kauhuelokuvaa astuakseni tyhmänä pimeään mystiseen kellariin, Nostin katseeni pois pelottavasta kellarista, ja sitten minä näin sen. Se oli kuin valo, mutta se ei tuonut lohtua minulle. En pystynyt erottamaan kasvoja, mutta pystyin hahmottamaan valkoisen ruumiin reunat. Olin kokonaan haamuin lumoissa, vaikka tiesin, että jos en liiku tulisin kuolemaan.